

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13.11.2013, sp. zn. 4 Tdo 1094/2013, ECLI:CZ:NS:2013:4.TDO.1094.2013.1

Číslo: 46/2014

Právní věta: Zákonný znak trestného činu obecného ohrožení podle § 272 tr. zákoníku spočívající v tom, že pachatel „vydá lidi v nebezpečí smrti nebo těžké újmy na zdraví“ lze naplnit nejen tím, že větší počet osob (nejméně sedm - viz č. 39/1982 Sb. rozh. tr.) je konkrétně a bezprostředně ohrožen ve stejném okamžiku, nýbrž i tehdy jsou-li takto ohroženy v krátkém časovém intervalu postupně, jediným souvislým nedělitelným jednáním pachatele. Taková situace může spočívat např. v tom, že pachatel jako řidič osobního motorového vozidla během pronásledování policejními vozidly jede v centru města i mimo obec extrémně nepřiměřenou vysokou rychlostí, touto rychlostí na červené světelné znamení projede několik frekventovaných křižovatek, předjíždí vozidla z různých stran, a to i v odstavném pruhu, dále pak znenadání opakovaně zabrzdí se snahou vyvolat hromadnou kolizi ostatních vozidel apod., přičemž v souhrnu těchto okolností vytvoří stav živelnosti a záměrně jej udržuje.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 13.11.2013

Spisová značka: 4 Tdo 1094/2013

Číslo rozhodnutí: 46

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Obecné ohrožení

Předpisy: § 272 tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání nejvyššího státního zástupce podanému v neprospěch obviněného J. T. zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2012, sp. zn. 5 To 470/2012, a jemu předcházející rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 25. 9. 2012, sp. zn. 19 T 141/2011, a přikázal Obvodnímu soudu pro Prahu 5, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 25. 9. 2012 sp. zn. 19 T 141/2011 byl obviněný J. T. uznán vinným přečinem poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku, kterého se dopustil tím, že dne 13. 7. 2011 v době od 6.30 hod. do 6.50 hod. v P. 2, ul. L. jako řidič osobního motorového vozidla zn. Renault Megane, r. z. ..., VIN: ....., při jízdě úmyslně nerespektoval pokynů hlídky Policie ČR k zastavení vozidla a začal rychlou, agresivní a bezohlednou jízdou hlídky Policie ČR ujíždět,

přičemž vozidlo Policie ČR jej neustále pronásledovalo za současného dávání světelného znamení „Stůj“ a za soustavného použití výstražného zvukového a světelného znamení, obviněný pokyny k zastavení nerespektoval, zvýšil rychlost vozidla a pokračoval centrem hl. m. P. ulicemi M., L., R., J. m., V B., K., P., T., dále směrem do tunelu M., tunelu Z. a dále přes ulice D., S. směrem na P. o. v uždění nepřiměřenou rychlostí, která v centru města dosahovala rychlosti až 80 km v hodině a nejméně pět křižovatek projížděl světelnou signalizací na červený signál „stůj“, nebezpečně kličkoval mezi vozidly, na pražském okruhu pokračoval v jízdě nepřiměřenou rychlostí, která dosahovala rychlosti až 170 km v hodině, nebezpečně kličkoval mezi vozidly a po předjetí ostatní vozidla „vybrzdil“ a snažil se tak způsobit za sebou řetězovou nehodu, aby zabránil pronásledování a dále způsobil dopravní nehodu s osobním automobilem tovární značky Škoda Fabia, r. z. ... na ul. S. v P. 5, poškodil závoru na technickém vjezdu pro služební vozidla na P. o., čímž způsobil škodu 10 927,- Kč Ředitelství silnic a dálnic ČR, přičemž hlídky Policie ČR se jej snažily zastavit a pronásledovaly jej z ulice L., P. 2 až k L. t. na P. o. v P. 5, kde byl zadržen, kdy před svým zadržením ještě naboural služební motorové vozidlo Policie České republiky tov. zn. Škoda Octavia, r. z. ...

Podle § 44 tr. zákoníku bylo upuštěno od uložení souhrnného trestu podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku, vzhledem k trestu uloženému pravomocným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2012 sp. zn. 5 To 199/2012. Dále obvodní soud rozhodl o povinnosti obviněného k náhradě škody ve výši 9 695,-Kč poškozenému Ředitelství silnic a dálnic ČR.

Proti tomuto rozsudku obvodního soudu (do všech jeho výroků) podala odvolání státní zástupkyně a to v neprospěch obviněného. O tomto rozhodl ve veřejném zasedání Městský soud v Praze, který usnesením ze dne 19. 12. 2012 sp. zn. 5 To 470/2012 podané odvolání zamítl podle § 256 tr. ř.

Proti cit. usnesení odvolacího soudu podal nejvyšší státní zástupce, jako osoba oprávněná, včas a za splnění všech dalších zákonem pro podání dovolání vyžadovaných náležitostí, dovolání v neprospěch obviněného J. T., ve kterém uplatnil dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), l) tr. ř.

V dovolání nejprve poukázal na to, že státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro P. 5 dne 11. 10. 2011 podala na obviněného J. T. obžalobu pro dva samostatné skutky, které byly právně kvalifikovány 1) jako přečin neoprávněného užívání cizí věci podle § 207 odst. 1 tr. zákoníku, a 2) jako zločin obecného ohrožení podle § 272 odst. 1 tr. zákoníku. Obvodní soud pro Prahu 5 svým rozsudkem ze dne 20. 3. 2012 sp. zn. 19 T 141/2011 ve shodě s obžalobou obviněného uznal vinným těmito trestnými činy a za ně a sbíhající se přečin krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku z trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 11. 8. 2011 sp. zn. 50 T 100/2011 obviněnému uložil souhrnný trest odnětí svobody na tři roky, k jehož výkonu jej zařadil do věznice s dozorem. Dále byl obviněnému uložen trest zákazu činnosti, řízení všech motorových vozidel na pět let. Současně byl zrušen výrok o trestu z citovaného trestního příkazu a bylo též rozhodnuto o uplatněném nároku na náhradu škody. K odvolání obviněného ale Městský soud v Praze svým rozsudkem ze dne 29. 5. 2012 sp. zn. 5 To 199/2012 zrušil v rozsudku soudu prvního stupně výrok o vině pod bodem 2) a ve výrocích o trestu a o náhradě škody. Ohledně tohoto bodu přikázal nalézacímu soudu věc znovu projednat a rozhodnout, přičemž vyjádřil právní názor, že uvedený skutek nelze kvalifikovat jako zločin obecného ohrožení podle § 272 odst. 1 tr. zákoníku. Při nedotčeném výroku o vině v bodě 1) pak za přečin neoprávněného užívání cizí věci a za sbíhající se přečin krádeže obviněnému uložil souhrnný trest odnětí svobody na osmáct měsíců s výkonem ve věznici s dozorem a zrušil výrok o trestu z již citovaného trestního příkazu Obvodního soudu pro Prahu 9.

Obvodní soud pro Prahu 5 vázán právními názory vyslovenými v rozhodnutí soudu druhého stupně pak rozhodl ve věci výše zmíněným rozsudkem ze dne 25. 9. 2012 sp. zn. 19 T 141/2011, jímž obviněného uznal vinným přečinem poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku. Oproti rozsudku ze dne 20. 3. 2012 obvodní soud z popisu skutku vypustil věty „... a úmyslně způsobil

ohrožení účastníků silničního provozu na území hl. m. P. tím, že vydal lidi v nebezpečí smrti nebo těžké újmy na zdraví tak že jel...“, dále „...nerespektoval chodce na přechodech přes silniční komunikaci...“ a „... a dále přitom ve vozidle vezl ještě další tři spolujezdce, a to L. B., B. L. a V. D., a svým jednáním úmyslně způsobil obecné nebezpečí tím, že vydal osádku vozidla, které řídil, a dále řidiče a osádky ostatních vozidel a chodce na přechodech přes silniční komunikace, po kterých zcela nepřiměřenou rychlostí projížděl a současně nerespektoval na křižovatkách červený signál k zastavení vozidla, v nebezpečí smrti nebo těžké újmy.“

Nejvyšší státní zástupce v podaném dovolání vyjadřuje nesouhlas s pojmáním interpretace právního posouzení předmětného skutku ze strany odvolacího soudu a označuje je za nesprávné. Poukázal na charakter nebezpečné jízdy obviněného, pro kterou byla příznačná zjevná bezohlednost, záměrné navození řady velmi nebezpečných situací, jakož i nepokrytě agresivní ataky v podobě tzv. „vybrždování“ policejních vozidel, která obviněného pronásledovala, resp. dalších účastníků silničního provozu, v úmyslu vyvolat řetězovou nehodu a tím zmařit pronásledování.

Dále citoval ustanovení o trestném činu obecného ohrožení podle § 272 odst. 1 tr. zákoníku a odkázal na dřívější judikatorní rozhodnutí R I/1966 a R 12/1998, která se zabývají stavem obecného nebezpečí, jeho charakteristikou, podmínkami jeho vzniku atd. Taktéž zmínil rozhodnutí R 39/1982, vyjadřující se k pojmu většího počtu osob (nejméně sedmi), jimž hrozí nebezpečí smrti nebo těžké újmy na zdraví, a k otázce jejich individualizace.

Podle dovolatele je obecně nebezpečný následek způsoben již provedením jednání, z něhož bezprostředně hrozí nebezpečí smrti nebo těžké újmy na zdraví lidí nebo nebezpečí škody velkého rozsahu na cizím majetku, přičemž se vyžaduje, aby mezi obecně nebezpečným jednáním a uvedeným následkem byla příčinná souvislost. V daném případě bylo prokázáno, že se obviněný dopustil jednání, které je daleko za hranicemi termínu agresivní či bezohledná jízda. V úmyslu uniknout policejním hlídkám zcela ignoroval nejen příslušná dopravní pravidla, ale i zřejmý fakt, že se silničního provozu účastní celá řada jiných osob, k jejichž těžkému zranění či dokonce usmrcení nedošlo jen díky náhodě či jejich pohotovým reakcím, na něž však obviněný nemohl spoléhat. Jakmile náhodné okolnosti přestaly v pozitivním slova smyslu působit, došlo k incidentu (svědek Ing. Š.), jehož následek byl minimalizován opět jen souhrou šťastných náhod.

V rámci skutkového děje se obviněný navíc opakovaně dopouštěl jednání, na které lze nahlížet minimálně jako na pokus zločinu násilí proti úřední osobě podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, neboť tzv. „vybržďoval“ jak některé další účastníky silničního provozu, aby tím vyvolal vznik havárie, která by vytvořila zasahujícím policistům překážku, tak i policisty samotné (a v tom případě by byl na místě závěr o dokonání tohoto zločinu). Z povahy věci je přitom zřejmé, že tímto vybrždováním obviněný nikoho „netrestal“ ani nezpomaloval. Úmysl obviněného byl zřejmý, šlo mu o vyvolání kolize, která by znemožnila jeho pronásledování, nejlépe tudíž kolize hromadné. Je přitom známo, jak závažné mohou být následky dopravních nehod, resp. střetů motorových vozidel i v případech, kdy k nim dojde v relativně malých rychlostech. Z výpovědí svědků přitom jednoznačně vyplývá, že obviněný v již značně zahuštěném provozu v centru P. řídil odcizené vozidlo tak vysokou rychlostí a tak bezohledným způsobem, že už to hrozilo vyvolat hromadnou havárii (zejména při opakovaném projíždění křižovatek na červený signál).

S ohledem na popsany skutkový děj je dovolatel názoru, že obviněný vyvolal obecné nebezpečí tím, že v úmyslu zmařit své dopadení řídil osobní motorové vozidlo způsobem bezprostředně ohrožujícím zdraví a životy značného počtu ostatních účastníků silničního provozu i pronásledovatelů – příslušníků policie. V jím řízeném vozidle se navíc nacházely další tři osoby. Opakovaná jízda na červenou, velmi rychlá a bezohledná jízda v centru a na nejfrekventovanějších komunikacích metropole, v provozu blížícím se dopravní špičce, realizovaná po delší dobu a provázená incidenty, jakož i opakovanými ataky vůči ostatním účastníkům silničního provozu včetně pronásledujících

policejních vozidel, bezesporu vedly k navození stavu obecného nebezpečí v zákonem vymezeném smyslu.

Dovolatel taktéž nesouhlasí s názorem odvolacího soudu ohledně snahy postihnout jednání, které trestným podle § 272 odst. 1 tr. zákoníku být nemůže. Ve skutečnosti jde jen o postih jednání, které ve svém souhrnu k vyvolání bezprostředního nebezpečí lidí skutečně vedlo. V této souvislosti dovolatel odkázal na odvolacím soudem zmíněné rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. [7 Tdo 1321/2008](#). Také v tomto případě se jedná o kumulaci závažných incidentů vyvolaných bezohledným (nezvládnutým) řízením motorového vozidla. Odlišnost oproti předmětné věci tkví jen ve „spouštěcí“ obecně nebezpečného jednání. Ve zmíněném judikatorním případě takový „spouštěč“ představovalo ovlivnění pachatele požitým alkoholem, zatímco v předmětné věci jím byla enormní snaha obviněného vyhnout se policejní kontrole a dopadení. Jednání obviněného je o to závažnější, že kromě naprosté lhostejnosti k možným následkům zahrnovalo i vědomou snahu o vyvolání hromadné dopravní nehody, která by vyloučila možnost jeho pronásledování. Tímto chováním obviněný zjevně demonstroval i subjektivní stránku činu, neboť o vyvolání hromadné kolize se pokoušel zcela záměrně, s vědomím možných škodlivých následků takového střetu.

Navíc se Nejvyšší soud aplikací § 272 odst. 1 tr. zákoníku ve skutkově obdobné věci v rámci své rozhodovací praxe již zabýval. Usnesením ze dne 7. 3. 2012 sp. zn. [7 Tdo 218/2012](#) bylo jako zjevně neopodstatněné odmítnuto dovolání směřující proti odsouzení pro zločin obecného ohrožení podle § 272 odst. 1 tr. zákoníku a zločin násilí proti úřední osobě podle § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, spáchané právě ve spojitosti se snahou pachatele - řidiče motorového vozidla - o uprchnutí policejním hlídkám.

Za nepřijatelnou označil dovolatel argumentaci odvolacího soudu, pokud tvrdí, že obecné ohrožení (osob či majetku) musí být současné. Městský soud zde podle jeho názoru opominul skutečnost, že např. úmyslné vyvolání záplav poškozením vodního díla rovněž nepředstavuje současné ohrožení všech dotčených osob a majetkových hodnot, které se ocitnou v dosahu ničivého účinku přívalů vody, nýbrž toto ohrožení nastává postupně a v časovém horizontu daleko přesahujícím dobu, po níž trval předmětný skutek. Z hlediska práva se pak na předmětné jednání obviněného nahlíží jako na jediný skutek, jediný čin, jehož všechny škodlivé následky se kumulují do výsledného výčtu - v tomto případě nezjištěného množství akutně ohrožených účastníků silničního provozu a majetkových hodnot.

Taktéž stanovisko odvolacího soudu o tom, že změna posuzování znaku obecného ohrožení jen na společenskou objednávku, například podle argumentu, že narůstá počet obdobných případů bezohledné jízdy, by znamenala výrazné prolomení zásady „žádný trestný čin bez zákona“ a zcela by narušila stav právní jistoty občanů v rovině trestního práva, vyznívá zcela jednostranně. Nebere totiž žádný zřetel na ochranu zájmů a práv všech těch občanů, kteří byli ohroženi trestným jednáním obviněného, o ochraně majetkových hodnot nemluvě. Současně rezignuje na jeden ze základních postulátů hmotného práva trestního, a sice posoudit protiprávní chování pachatelů podle těch skutkových podstat, jejichž znaky jsou vyjádřeny v popisu skutkového stavu. V této souvislosti soud prvního stupně zcela důvodně poznamenal, že judikatura staršího data, týkající se fenoménu obecného ohrožení, již zcela neodpovídá současné realitě (zejména stavu provozu na pozemních komunikacích), a podobně státní zástupkyně ve svém odvolání případně poukázala na skutečnost, že (při daných skutkových okolnostech) postih obviněného pouze za rozbití závory v hodnotě cca 10 000,-Kč se jeví jako nedostatečný.

Dovolatel uzavírá, že soud druhého stupně svým rozhodnutím o odvolání státní zástupkyně zamítl důvodně uplatněný řádný opravný prostředek proti vadnému rozhodnutí soudu prvního stupně, které ovšem pramenilo z předcházejícího nesprávného právního názoru odvolacího soudu, jímž byl soud prvního stupně vázán. Předmětný skutek měl být posouzen nikoli jako pouhý přečin poškození cizí

věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku, nýbrž jako zločin obecného ohrožení podle § 272 odst. 1 tr. zákoníku, případně jako pokus zločinu násilí proti úřední osobě podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, takže současné právní posouzení skutku je nesprávné. Postupem odvolacího soudu byl tudíž naplněn zákonný důvod dovolání popsany ve druhé alternativě § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. neboť nenapravit vadné rozhodnutí nalézacího soudu zatížené vadou podřaditelnou pod důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Vzhledem k tomu dovolatel navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. za podmínky uvedené v § 265p odst. 1 tr. ř. zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2012 sp. zn. 5 To 470/2012, a rovněž rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 25. 9. 2012 sp. zn. 19 T 141/2011, jakož i všechna další rozhodnutí na ně obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. pak aby přikázal Obvodnímu soudu pro Prahu 5, věc v potřebném rozsahu znovu projednat a rozhodnout. Současně vyjádřil výslovný souhlas s tím, aby za podmínek § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. Nejvyšší soud projednal dovolání v neveřejném zasedání a to i pro případ, že by Nejvyšší soud shledal podmínky pro jiné než navržené rozhodnutí (§ 265r odst. 1 písm. c) tr. ř.).

K podanému dovolání nejvyššího státního zástupce se písemně vyjádřil obviněný J. T. prostřednictvím svého obhájce. V něm kromě rekapitulace jednotlivých soudních rozhodnutí a obsahu podaného dovolání uvádí, že podle názoru obviněného napadené rozhodnutí odvolacího soudu není zatíženo vytýkanými vadami a tudíž dovolání neshledává důvodným.

Poukázal, že nalézací soud vydal naposledy uvedený rozsudek po té, co byl předchozí rozsudek tohoto soudu (ze dne 20. 3. 2012) k odvolání obviněného odvolacím soudem částečně zrušen ve výroku o vině pod bodem 2) tohoto rozsudku a věc byla nalézacímu soudu v rozsahu zrušení vrácena zpět k novému projednání a rozhodnutí s pokynem doplnit dokazování. Odvolací soud správně shledal, že (dosavadní) skutková zjištění nalézacího soudu, učiněná ve vztahu k naplnění znaků skutkové podstaty zločinu obecného ohrožení, nebyla úplná a skýtala velmi závažné pochybnosti o své správnosti, přestože nalézací soud jinak provedl obsáhlé důkazní řízení.

Obviněnému se tak jeví zavádějící tvrzení dovolatele v tom smyslu, že odvolací soud ohledně bodu 2) výroku o vině (zločinem obecného ohrožení dle § 272 odst. 1 tr. zákoníku) přikázal nalézacímu soudu věc znovu projednat a rozhodnout, přičemž vyjádřil právní názor, že dotyčný skutek nelze kvalifikovat jako zločin obecného ohrožení, když odvolací soud toliko uzavřel, že dosavadní skutková zjištění nalézacího soudu neumožňují učinit spolehlivý závěr o tom, že obviněný naplnil všechny znaky skutkové podstaty zločinu obecného ohrožení a přikázal tato zjištění doplnit.

Nalézací soud postupoval důsledně podle pokynů odvolacího soudu, doplnil dokazování v naznačeném směru a v novém rozhodnutí při právním zhodnocení věci přihlédl ke všem okolnostem případu, na něž odkazoval odvolací soud. Výslechem svědka K. nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by umožňovaly učinit spolehlivý závěr o tom, že obviněný svým jednáním naplnil znaky skutkové podstaty obecného ohrožení. Naopak má obviněný za to, že doplněním dokazování byla podpořena obhajoba obviněného v tom smyslu, že v předmětné době byl ve směru jízdy obviněného nepatrný provoz a při průjezdu centrem města se obviněný nedopouštěl „vybrždování“.

Odvolací soud tedy správně aplikoval v projednávané věci základní zásadu trestního zákona - žádný trestný čin bez zákona a čin je trestný, jen pokud jeho trestnost byla zákonem stanovena dřív, než byl spáchán a dále zásadu v pochybnostech ve prospěch obžalovaného.

Obviněný se neztotožňuje se závěrem dovolatele, který bez přihlídnutí ke všem okolnostem případu (zvláště za existence rozporu mezi důkazy) staví rovnítko mezi projednávaným jednáním - jízdou obviněného - se zcela skutkově odlišným stavem úmyslného vyvolání záplav poškozením vodního

díla. Podstatným rozdílem je především skutečnost, že řízení motorového vozidla je činnost, která je (může být) po celou dobu výkonu v moci a pod kontrolou řidiče – obviněného, přestože řidič porušuje předpisy v dopravě. Naproti tomu v případě úmyslného poškození vodního díla, které je způsobilé vyvolat záplavy, ztrácí pachatel okamžikem kvalifikovaného poškození vodního díla (i zde je na místě přihlídnutí ke všem okolnostem případu) zpravidla „moc a kontrolu“ nad vzniklou situací.

Závažné porušení pravidel silničního provozu, byť by bylo i opakované, proto samo o sobě nestačí k závěru o existenci obecného nebezpečí, jako zákonného znaku skutkové podstaty zločinu obecného ohrožení dle § 272 odst. 1 tr. zákoníku. Obviněný popsal okolnosti své jízdy. V průběhu jízdy se cítil odpočatý, nebyl pod vlivem návykové látky, bezprostředně za ním jelo několik policejních vozidel, měla zapnutá světelná a zvuková výstražná znamení, vzhledem k tomu mu řidiči ostatních vozidel uhýbali, na křižovatkách neviděl chodce, bylo to brzo ráno. Ostatní účastníky provozu „nevybrzdňoval“, „vybrzdňoval“ vozidla Policie ČR na městském okruhu, kterým tím bránil v předjetí. V centru města se mohl pohybovat rychlostí nejvýše 70 – 80 km/hod., od nájezdu na ul. S. pak mohl jet rychlostí až 130 km/hod. Vozidlo nevykazovalo závady. Z důvodu světelných a zvukových výstražných znamení vozidel PČR byl levý rychlý pruh volný. Způsobil dvě dopravní nehody. K první došlo za účasti vozidla svědka J. Š., k nehodě došlo tak, že obviněný poškozené vozidlo neviděl. Druhou dopravní nehodu způsobil proražením závory na technickém sjezdu/nájezdu na pražském okruhu. Obviněný se od šestnácti let účastnil amatérských automobilových závodů.

K věci byli vyslechnuti svědci, zasahující policisté, J. K., S. D., M. N., K. R., M. M., P. N., M. K. a N. M. Z výpovědí těchto svědků nebylo zjištěno, že by se jízda obviněného blížila stavu vyvolání obecného nebezpečí, resp. že by v průběhu své jízdy bezprostředně vyvolal stav výrazně se blížící takové poruše. Jmenovaní svědci sice popisovali charakter jízdy obviněného jako agresivní (rychlá jízda), nebyli však schopni blíže konkretizovat charakter jízdy obviněného tak, aby bylo možné způsob jízdy náležitě rekonstruovat, neshodli se na hustotě provozu (uváděli od stupně 1 až do stupně 3) a jejich výpovědi ohledně jízdy obviněného nejsou v souladu s výpověďmi členů osádky vozidla obviněného (svědci V. D., B. L., L. B.), výpovědí svědka J. Š. (hustota provozu) a především se záznamy jízdy obviněného zaznamenanými kamerami městského kamerového systému a zprávou TSK hl. m. P.

Nebylo zjištěno, natož prokázáno, že by obviněný jel nepřiměřenou rychlostí, přestože je tento pojem užít v popisu skutku a obžalobě. Rychlosti uváděné obviněným a svědky je třeba posuzovat pouze jako orientační, kdy jednak je známo, že tachometr indikuje rychlost vyšší (v řádech jednotek a s rostoucí rychlostí i více jednotek), než odpovídá rychlosti skutečné, jednak lze zejména u zasahujících vozidel PČR (pozn. podstatně silnějších) poukázat na to, že v řadě případů jela rychleji než obviněný, jelikož jej musela dohnat např. v situacích, kdy obviněný náhle odbočil na jinou komunikaci a policisté již nestihli manévr opakovat, a je třeba také brát v úvahu rozrušení svědků (vzhledem k jejich nedostatečným zkušenostem s pronásledováním).

Za nepřiměřenou rychlost jízdy nelze bez dalšího označit rychlost přesahující zákonem obecně nejvýše dovolenou rychlost (v obci a mimo obec). Zákon sám připouští možnost úpravy maximální dovolené rychlosti v zastavěném území obce, a to nejen snížením, ale také zvýšením až o 30 km/hod., pokud to umožňuje povaha komunikace a „jejího okolí“. Nebylo zjištěno, zda a pokud ano, ve kterém konkrétním úseku či úsecích jízdy měl obviněný – s ohledem na všechny okolnosti případu – jet nepřiměřenou rychlostí. Takové zjištění je z hlediska posouzení naplnění zákonného znaku vyvolání obecného nebezpečí jiným podobně nebezpečným jednáním rozhodné. Samo překročení rychlosti není způsobilé vyvolat stav obecného ohrožení (nebezpečí), bez dalších kvalifikovaných okolností.

Z provedených důkazů také není zřejmé, že by obviněný nebezpečně kličkoval mezi vozidly a tato „vybrzdňoval“ v úmyslu způsobit hromadnou (řetězovou) nehodu. Záznamy z kamerových systémů i svědek Š. naopak podporují obhajobu obviněného, který uváděl, že v průběhu jízdy byl levý (rychlý)

pruh volný a ostatní účastníci provozu z tohoto pruhu uhýbali. Vozidlo řízené obviněným mělo stříbrnou metalízu, podobně jako vozidla PČR, tedy z pohledu ostatních účastníků provozu muselo vzhledem k výstražným a zvukovým znamením bezprostředně za ním se nacházejících vozidel PČR budít dojem „policejního vozidla“. Někteří ze slyšených svědků, zasahujících policistů, také k okolnostem jízdy obviněného uvedli, že byli překvapeni, že ostatní řidiči nezmatkovali a obviněnému umožňovali průjezd. Slyšení svědci pak žádnou reálně nebezpečnou situaci, tedy situaci, kdy by bezprostředně hrozilo obecné ohrožení více osob (škody velkého rozsahu), nebyli schopni popsat. Jejich popis jízdy obviněného je značně obecný, vycházející ze subjektivního názoru těchto svědků.

Podstatnou otázkou je rovněž zjištění o hustotě provozu. K věci vyslechnutí policisté se na hustotě provozu neshodli, kdy uváděli stupeň od 1 do 3. Obviněný na svou obhajobu uvedl, že hustota provozu byla minimální. Hustotu provozu na pražském okruhu pak charakterizoval ještě nižší. Rovněž svědek J. Š. uvedl, že v okamžiku jeho jízdy po ul. S. (pražský okruh) byl tak nízký provoz, že jel na tempomat ustálenou rychlostí 80 km/hod. a nevěnoval se řízení. Před sebou žádné vozidlo neviděl, za ním jelo pouze jedno větší vozidlo. O hustotě provozu ve směru jízdy obviněného umožňují učinit závěr kamerové záznamy, především pak ale zpráva TSK hl. m. P. Ze zprávy označené jako J. nám. a K. nám. vyplývá, že v době od 6.00 hod. do 7.00 hod. v daném místě projelo směrem na J. nám. celkem 282 vozidel, tj. 4,7 vozidla za minutu! Nelze přehlédnout, že k projednávanému jednání došlo nejen v časných ranních hodinách, ale také v době letních prázdnin.

Nebylo také prokázáno, že by jízda obviněného vykazovala znak živelnosti a neovladatelnosti. Jak již bylo uvedeno, osádka vozidla (svědci V. D., B. L.) uvedli, že obviněný řídil velmi dobře. Dokonce zasahující policista M. uvedl: „musí se říct, že obviněný řídil celkem obstojně. Ze záznamu průjezdových kamer také nevyplývá, že by jízda obviněného vykazovala znak živelnosti a neovladatelnosti. Obviněným způsobená dopravní nehoda za účasti jiného účastníka, svědka J. Š., také nebyla způsobena neovladatelností a živelností jízdy, nýbrž tím, že obviněný neviděl poškozené vozidlo přes jiné vozidlo jedoucí bezprostředně za vozidlem poškozeného (tato dvě vozidla byla navíc jediná nezúčastněná vozidla v daném místě!). Řidič poškozeného vozidla svědek J. Š. k nehodě uvedl, že vozidlo obviněného neviděl, ucítil jen náraz do boku svého vozidla, který nezpůsobil změnu směru jízdy jeho vozidla.

Obviněný dále uvádí, jaké jsou podle něj podstatné okolnosti pro právní posouzení projednávaného skutku. Schopnost ovládat vozidlo nebyla během jízdy snížena (únavou, návykovou látkou, aj.). Na vozidle nebyly zjištěny žádné závady, které by měly negativní vliv na jízdní vlastnosti vozidla (především řízení, brzdy, aj.). Komunikace, po kterých se obviněný pohyboval, byly suché s asfaltovým povrchem, bez podstatného poškození, nebyla snížena viditelnost. Jednalo se o vícepruhovou komunikaci v jednom směru jízdy, často se stavebně-technicky oddělenými protisměrnými pruhy, výjimku představuje ul. T., která však umožňuje pouze jednosměrný provoz ve směru jízdy obviněného. Obviněný se v průběhu jízdy nedostal do protisměrného jízdního pruhu. Ostatní vozidla obviněnému uhýbala a umožňovala mu průjezd křižovatkami, kdy se za vozidlem obviněného bezprostředně nacházela vozidla PČR se zapnutým výstražným znamením (tato okolnost je zřejmá z průjezdových kamer). Obviněný svou jízdou neohrozil žádného chodce.

Závěrem obviněný dodává, že po svém podmíněném propuštění z VTOS, který mu byl uložen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2012, sp. zn. 5 To 199/2012, vede řádný život. Má stálý pracovní poměr v oboru hostinská činnost, zdržuje se u svých rodičů a nezneužívá návykové látky. S poškozenou organizací Ředitelství silnic a dálnic ČR, sídlem M. 953, R., uzavřel dohodu o náhradě způsobené škody (poškozením závory), kdy škodu na věci hradí ve splátkách. Obviněný rovněž po dohodě s věřiteli hradí své dluhy, které mu vznikly v důsledku dřívějšího způsobu života.

S ohledem na shora uvedené navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265j tr. ř. podané dovolání nejvyššího státního zástupce zamítl jako nedůvodné. Současně obviněný vyjádřil výslovný souhlas s tím, aby

Nejvyšší soud za podmínek § 265r odst. 1 písm. b), c) tr. ř. dovolání projednal a rozhodl o něm v neveřejném zasedání.

Nejvyšší soud nejprve zdůrazňuje, že podle § 265b odst. 1 tr. ř. je dovolání mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě výslovně uvedených procesních a hmotně právních vad, ale nikoli k revizi skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně ani k přezkoumávání jimi provedeného dokazování. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry může doplňovat, popřípadě korigovat jen soud druhého stupně v řízení o řádném opravném prostředku (§ 259 odst. 3, § 263 odst. 6, 7 tr. ř.). Dovolací soud není obecnou třetí instancí zaměřenou na přezkoumání všech rozhodnutí soudů druhého stupně a samotnou správnost a úplnost skutkových zjištění nemůže posuzovat už jen z toho důvodu, že není oprávněn bez dalšího přehodnocovat provedené důkazy, aniž by je mohl podle zásad ústnosti a bezprostřednosti v řízení o dovolání sám provádět (srov. omezený rozsah dokazování v dovolacím řízení podle § 265r odst. 7 tr. ř.). Nejvyšší soud je vázán uplatněnými dovolacími důvody a jejich odůvodněním (§ 265f odst. 1 tr. ř.) a není povolán k revizi napadeného rozsudku z vlastní iniciativy.

Nejvyšší soud připomíná, že dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b tr. ř. Bylo proto nutno posoudit, zda námitky vznesené nejvyšším státním zástupcem naplňují jím uplatněné zákonem stanovené dovolací důvody, jejichž existence je současně nezbytnou podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem podle § 265i odst. 3 tr. ř.

Podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V mezích tohoto dovolacího důvodu je možno namítat, že skutek zjištěný soudem byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, třeba že o trestný čin nejde, nebo že skutek, pro který byla na obviněného podána obžaloba (návrh na potrestání), nebyl soudem jako trestný čin kvalifikován a obviněný jím byl obžaloby (návrhu na potrestání) zproštěn, anebo jako v tomto případě, že sice jde o trestný čin, ale jeho právní kvalifikace neodpovídá tomu, jak byl skutek zjištěn a ve skutkové větě výroku o vině popsán.

Pokud tedy nejvyšší státní zástupce podal dovolání rovněž z důvodu podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., tak v jeho rámci především namítá nesprávnost názoru odvolacího soudu ohledně nenaplnění znaků zločinu obecného ohrožení podle § 272 odst. 1 tr. zákoníku jednáním obviněného. Tento názor pak musel na základě principu vázanosti právním názorem nadřízeného soudu akceptovat ve svém rozsudku nalézací soud, ačkoli za správné rozhodnutí dovolatel označuje v pořadí první rozsudek obvodního soudu, kterým byl obviněný uznán vinným mj. zločinem obecného ohrožení podle § 272 odst. 1 tr. zákoníku. Na podporu opodstatněnosti tohoto právního závěru snesl v podaném dovolání celou řadu argumentů citovaných výše.

Podle § 272 odst. 1 tr. zákoníku se trestného činu obecného ohrožení dopustí ten, kdo úmyslně způsobí obecné nebezpečí tím, že vydá lidi v nebezpečí smrti nebo těžké újmy na zdraví nebo cizí majetek v nebezpečí škody velkého rozsahu tím, že zapříčiní požár nebo povodeň nebo škodlivý účinek plynu, elektriny nebo jiných podobně nebezpečných látek nebo sil nebo se dopustí jiného podobného nebezpečného jednání, nebo kdo takové obecné nebezpečí zvýší anebo ztíží jeho odvrácení nebo zmírnění.

V přezkoumávaném případě se spornou právní otázkou stalo, zda jednáním obviněného, tedy zjištěným způsobem jeho jízdy, byl vyvolán stav obecného nebezpečí, konkrétně obecně nebezpečného následku spočívajícího ve vydání většího počtu lidí v nebezpečí smrti nebo těžké újmy na zdraví, nebo ve vydání cizího majetku v nebezpečí škody velkého rozsahu.

Odvolací soud ve svých rozhodnutích připustil správnost zjištění soudu prvního stupně o tom, že

obviněný projížděl centrem P. až do místa svého zadržení velmi nebezpečným způsobem a minimálně projížděním křižovatek značnou rychlostí při nerespektování světelné signalizace vytvářel situace, jejichž vyústění i při případném velmi dobrém ovládnutí jím řízeného vozidla nebylo již nijak závislé na jeho schopnostech a vůli, tedy že jeho jízda, kdy ujížděl policistům, byla nebezpečná. Zároveň ale, a to opakovaně, konstatoval, že nebylo potvrzeno navození obecného nebezpečí, které je dlouhodobě vykládáno jako vyvolání stavu blížící se svým charakterem živelné pohromě, při které dojde k vydání lidí v nebezpečí smrti nebo těžké újmy na zdraví (takto musí být ohroženo nejméně sedm osob) a cizího majetku v nebezpečí velkého rozsahu (tj. nejméně v částce 5 mil. Kč). Přitom ohrožení minimálně sedmi osob musí být současné, a nikoli postupné. Nemůže tak jít o např. postupné ohrožování několika po sobě míjených vozidel. Odvolací soud rovněž poukázal na nutnost existence intenzity a bezprostřednosti vyvolaného obecného nebezpečí a v této souvislosti poukázal na existující soudní judikaturu.

Nejvyšší soud při vědomí této bezpochyby platné judikatury přesto s názorem odvolacího soudu, vysloveného v přezkoumávané věci obviněného J. T., nesouhlasí. Vydáním lidí v nebezpečí smrti nebo těžké újmy na zdraví ve smyslu znaků trestného činu obecného ohrožení se skutečně rozumí takové ohrožení většího počtu lidí - nejméně sedmi (viz č. 39/1982 Sb. rozh. tr.). Tito mohou, ale nemusí být individuálně určeni. To jinými slovy znamená, že postačí, když z důkazů vyplýne ohrožení takového počtu osob, tyto ale v následném trestním řízení nemusí být ztotožněny a tudíž ani vyslechnuty.

Názor, že musí dojít k ohrožení požadovaného počtu osob současně, a nikoli postupně, však může být zavádějící. Existující judikatura týkající se této problematiky se týká v naprosté většině živelných pohrom, spočívajících v úmyslně založených požárech či záplavách, vyvolaných explozích výbušnin apod. I v těchto případech ale zcela jistě nelze pochybovat o tom, že např. úmyslně vyvolaná postupná záplava lidských obydlí (poškozením hráze rybníka), či jejich úmyslné postupné zapálení a vyvolání požárů, by naplnilo požadovaný zákonný znak úmyslného způsobení obecného nebezpečí ve vztahu k většímu počtu lidí, a to i kdyby se v jednotlivých obydlích nenacházel onen požadovaný počet sedmi osob, ale tento by byl naplněn či překročen až součtem všech takto ohrožených osob v těchto jednotlivých obydlích.

V případech v nichž byla řešena problematika spojená s dopravou, se pak obvykle jednalo o jednorázové jednání pachatele, které vyústilo ve způsobení obecného nebezpečí ve vztahu k osobám či cizímu majetku. Zde pak záleželo na počtu přítomných takto ohrožených osob či na hodnotě majetku, kterému hrozila škoda.

U obviněného T. nešlo o jednorázové způsobení stavu, který lze označit za obecné nebezpečí, v němž by se ocitly v tentýž okamžik všechny ohrožené osoby, ale to v žádném případě neznamená, že se o způsobení obecného nebezpečí nejednalo. Obviněný podle skutkového zjištění projížděl nejen nepovolenou, ale zcela nepřiměřenou (až 80km/h) rychlostí centrem P. (byť v ranních hodinách, což zřejmě též mělo vliv na to, že nikdo z ostatních účastníků silničního provozu nebyl usmrčen nebo zraněn), nejméně pět frekventovaných křižovatek projel, ačkoli v jeho směru jízdy bylo na semaforu červené světelné znamení, které mu projetí křižovatky zakazovalo. To zároveň znamenalo, že z příčného směru ústícího do téže křižovatky měli jiní řidiči, ale i chodci zelené světelné znamení, které jim povolovalo do křižovatky vjet či vstoupit, a to při vědomí, že mají v nastalé dopravní situaci přednost a nesmí je tak ohrozit žádné vozidlo přijíždějící např. ze směru, v němž do křižovatky vjel obviněný. Pouze čistou shodou okolností nedošlo ke střetu těchto vozidel nebo chodců s vozidlem obviněného. Nejvyšší soud je toho názoru, že hlavním důvodem, proč se tak nestalo, nebyla bravura obviněného při řízení vozidla, ale okolnost, že byl pronásledován policejními vozy, které měly zapnutou výstražnou zvukovou a světelnou signalizaci, což zvýšilo pozornost ostatních účastníků silničního provozu a tito do těchto křižovatek nevjeli (nevstoupili) či včas zastavili. To ale každopádně nebyla zásluha obviněného. Po vyjetí z bezprostředního centra P. obviněný pokračoval po tzv. pražském okruhu opět nepovolenou - nepřiměřenou (až 170 km/h) rychlostí na periferii

města, přičemž tzv. „vybržďoval“ ostatní vozidla se snahou vyvolat jejich hromadnou kolizi, aby zabránil dalšímu svému pronásledování ze strany policejních vozidel. V jednom případě prokazatelně takto „vybržďoval“ i kamion, který kvůli tomu musel náhle změnit směr jízdy a přejet do jiného jízdního pruhu. Při snaze uniknout policejním vozidlům předjížděl ostatní vozidla z různých stran, kdy je tzv. podjížděl, jel i v odstavném pruhu apod. Při takovém způsobu jízdy pak způsobil dopravní nehodu, kdy bočně narazil do vozidla jiného řidiče (J. Š. - Škoda Fabia). Tato „pirátská“ jízda obviněného trvala přibližně 20 minut a nepokračovala dále pouze proto, že obviněný se dostal v důsledku postupu policie a zásahu dopravního dispečinku do situace, kdy v jízdě nemohl z objektivních důvodů pokračovat. Přesto se pokusil z místa ujet v opačném směru, což se mu ale již nepodařilo. Zde je pak třeba dodat, že ve vozidle řízeném obviněným se po celou dobu nacházely tři další dospělé osoby, které jej marně vyzývaly, aby v jízdě nepokračoval a zastavil.

Z výše uvedeného je zjevné, že obviněný takovouto svojí jízdou, tedy jediným skutkem, prakticky soustavně a průběžně v relativně krátkém časovém úseku vyvolával stav obecného nebezpečí, neboť ostatní účastníky silničního provozu, kterých muselo bezpochyby být celkově mnohem více jak sedm, postupně ohrožoval na jejich životech, přinejmenším pak na jejich zdraví. Tři své spolujezdce pak takto ohrožoval po celou dobu své jízdy. Je nesporné, že vzájemná kolize motorových vozidel či vozidla a chodce v podobných rychlostech, jakými se s vozidlem pohyboval obviněný, takřka vždy vede k usmrcení či těžkým zraněním osob, které jsou na takovýchto dopravních nehodách účastny. Že takové následky nenastaly, pak bylo dílem náhody, případně včasné reakce ostatních osob, které se v kritické době na jednotlivých komunikacích nacházely, nikoli však zásluhou obviněného.

Naplněna nesporně byla i subjektivní stránka trestného činu obecného ohrožení podle § 272 odst. 1 tr. zákoníku. Je totiž evidentní, že obviněný svojí jízdou nesledoval ohrožení jen některého konkrétního účastníka silničního provozu, ale jeho záměrem (úmyslem) bylo uniknout pronásledujícím policistům a to doslova za každou cenu. K tomu zvolil způsob jízdy, při němž nerespektoval (porušoval) základní dopravní předpisy a vyvolal stav, který ve svém celku lze označit za obecné nebezpečí, kdy se v ohrožení života a zdraví ocitlo větší množství občanů - účastníků silničního provozu.

Odpovídající trestní postih takového, jakož i jiného podobného jednání, není dán nějakým konjunkturálním postupem orgánů činných v trestním řízení. Jde o nezbytnou a zároveň i o zákonnou reakci na určitý současný trend v chování některých řidičů, kteří si z různých důvodů zaměňují veřejné komunikace za závodní dráhu, a to bez ohledu, jaké může jejich počínání způsobit následky. Orgány činné v trestním řízení, jako orgány státu, jsou povinny učinit vše co je v jejich pravomoci, aby řádní občané byli účinným způsobem před takovými porušovateli zákonných norem ochráněni a byla zajištěna potřebná míra bezpečnosti silničního provozu na našich komunikacích.

Nejvyšší soud proto zastává názor, že takováto či podobná jízda s vozidlem, byť pouze osobním, v podmínkách a dopravní situaci, jak to vyplynulo z učiněného skutkového zjištění obvodního soudu a popsáno v jeho v pořadí prvním rozsudku, je způsobila vyvolat stav obecného nebezpečí ve smyslu trestného činu obecného ohrožení podle § 272 odst. 1 tr. zákoníku. Není přitom rozhodující, že výsledný větší počet ohrožených osob se do stavu obecného nebezpečí dostával jednáním obviněného v krátkém časovém intervalu postupně, a nikoli najednou ve stejném okamžiku.

Konečně i ze zmiňovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2008 sp. zn. [7 Tdo 1321/2008](#) (publ. pod č. 33/2009 Sb. rozh. tr.), konkrétně z popisu skutku, vyplývá, že v daném případě obviněný řídil nákladní soupravu po komunikacích včetně dálnice a postupně způsobem svojí jízdy ohrožoval jednotlivé účastníky silničního provozu včetně policistů. Z uvedeného rozhodnutí nelze dospět k závěru, že by stav obecného nebezpečí byl obviněným způsoben výhradně vůči protijedoucímu autobusu, v němž cestovalo patnáct osob, tedy více než sedm. Vzniklé obecné nebezpečí bylo tímto rozhodnutím vztaženo i na ostatní zde uvedené osoby - řidiče, které obviněný

průběžně svojí jízdou reálně ohrozil na životě či zdraví.

Je tak možno učinit závěr, že v průběhu daného trestního řízení bylo dostatečně prokázáno, že předmětným skutkem, který je popsán v prvním rozsudku soudu prvního stupně pod bodem 2), obviněný J. T. naplnil všechny požadované zákonné znaky zločinu obecného ohrožení podle § 272 odst. 1 tr. zákoníku včetně jeho subjektivní stránky, tj. úmyslného zavinění a to min. ve formě úmyslu eventuálního podle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Nejvyšší soud proto dává za pravdu závěrům, které učinil v tomto svém odsuzujícím rozsudku soud prvního stupně, jakož i podstatným námitkám dovolatele, a nesouhlasí s konečným rozhodnutím odvolacího soudu, ale i v pořadí druhým rozsudkem soudu prvního stupně, který byl v této věci vyhlášen na základě předchozího nesprávného právního názoru soudu odvolacího, obsaženého ve zrušující části jeho prvního rozhodnutí. Současně tím vyjadřuje i důvodnost podaného dovolání nejvyššího státního zástupce, opřené o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Tímto se důvodným stal i další uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., neboť napadeným rozhodnutím soudu druhého stupně došlo k zamítnutí řádného opravného prostředku (odvolání) státního zástupce proti odsuzujícímu rozsudku soudu prvního stupně, přičemž jak bylo již zmíněno výše, v předcházejícím řízení byl dán důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Pokud se týká některých námitek dovolatele, které snad měly umocnit pádnost uplatněné dovolací argumentace, jako např. že tzv. „vybrždováním“ se obviněný dopouštěl pokusu zločinu násilí proti úřední osobě podle § 21 odst. 1, § 325 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, či dokonce jeho dokonání, tak k takovým názorům se dovolací soud vyjadřovat nehodlá. O takové právní kvalifikaci totiž nebylo v průběhu předchozího trestního řízení včetně podané obžaloby ani na okamžik uvažováno a taktéž dokazování nebylo v tomto směru dostatečně podrobně vedeno. Pokud tedy bylo státní zastupitelství názoru, že se obviněný svým jednáním dopustil i tohoto zločinu, nebo alespoň jeho pokusu, měla být v daném směru v předchozím řízení vyvinuta potřebná procesní, ale i důkazní aktivita. Rozhodujícím v dané souvislosti je ale to, že navzdory nynějšímu rozhodnutí odvolacího soudu nelze zhoršit postavení obviněného oproti tomu, v jakém se nacházel po vyhlášení v pořadí prvního rozsudku soudu prvního stupně, jelikož proti němu odvolání v neprospěch obviněného státní zástupce nepodal. Čili rozšíření právní kvalifikace nad rámec toho, jak byla aplikována v pořadí v prvním rozsudku obvodního soudu, není přípustné.

Po takto učiněném zjištění a konstatování Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2012 sp. zn. 5 To 470/2012 a jemu předcházející rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 25. 9. 2012 sp. zn. 19 T 141/2011. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil i všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 265l odst. 1 tr. ř. pak Nejvyšší soud přikázal Obvodnímu soudu pro Prahu 5, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. To znamená, že jmenovaný soud ve věci nařídí a provede nové hlavní líčení, v němž znovu vyhodnotí veškeré již provedené důkazy, případně je před tím doplní o další potřebné důkazy. Poté opětovně rozhodne o vině a případném trestu obviněného J. T., přičemž bude nezbytné ve výroku rozsudku precizovat tzv. skutkovou větu, aby dostatečně názorně vyjadřovala naplnění znaku ohledně vydání celkového většího počtu lidí (nejméně sedmi) obecnému nebezpečí spočívajícímu ve vydání nebezpečí smrti nebo těžké újmy na zdraví. V tomto novém řízení je obvodní soud, a v případě vyvolání odvolacího řízení i soud odvolací, vázán právním názorem, který ve věci vyslovil Nejvyšší soud (§ 265s odst. 1 tr. ř.). Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí bylo zrušeno z podnětu dovolání nejvyššího státního zástupce podaného v neprospěch obviněného, soudy nižších stupňů nejsou povinny aplikovat ustanovení § 265s odst. 2 tr. ř., podle kterého nemůže v novém řízení dojít ke změně rozhodnutí v neprospěch obviněného (*zákaz reformace in peius*). Na straně druhé, a na to již Nejvyšší soud poukázal, musí být respektována

okolnost, že proti v pořadí prvnímu rozhodnutí obvodního soudu podal odvolání pouze obviněný, a tudíž novým rozhodnutím ve věci nelze zhoršit konečné postavení obviněného oproti tomu, v jakém se nacházel po vyhlášení prvního rozsudku soudu prvního stupně.